

R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
S O D I Š Č E

CELJE

VSC Sodba Cp 138/2020

Sodišče: Višje sodišče v Celju

Oddelek: Civilni oddelek

ECLI: ECLI:SI:VSCE:2020:CP.138.2020

Evidenčna številka: VSC00034844

Datum odločbe: 27.05.2020

Senat, sodnik posameznik: Maša Butenko (preds.), mag. Miran Pritekelj (poroč.), Nataša Gregorič

Področje: OBLIGACIJSKO PRAVO

Institut: odškodnina za nepremoženjsko škodo - delavec - opravljanje dela - padec z višine

Zveza: OZ člen 131, 131/1, 135, 179, 182, 337

Jedro

Po določbi 3. člena ZVZD delavec ni le oseba, ki pri delodajalcu opravlja delo na podlagi pogodbe o zaposlitvi, pač pa se kot delavec šteje tudi oseba, ki na kakršenkoli drugi pravni podlagi opravlja delo za delodajalca.

Izrek

I. Pritožbi se zavrneta in se sodba sodišča prve stopnje potrdi.

II. Tožeča in tožena stranka sami krijeta svoje stroške za pritožbi, tožena stranka pa mora tožeči stranki povrniti njene stroške odgovora na pritožbo v znesku 604,78 EUR, v roku 15 dni od prejema sodbe sodišča druge stopnje, v primeru zamude pa skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki pričnejo teči po preteku tako določenega paricijskega roka.

Obrazložitev

1. S sodbo P 437/2015 je sodišče prve stopnje razsodilo, da je tožena stranka dolžna tožeči stranki plačati odškodnino v znesku 26.730,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 30. 9. 2017 dalje. Višji tožbeni zahtevki je zavrnilo. Odločilo je še o pravnih stroških, nastalih na prvi stopnji. Sodišče prve stopnje je ugotovilo, da se je tožnik poškodoval v delovni nezgodi dne 9. 1. 2012, ko je skušal po navodilu nadrejenega z dvigalom prepeljati segment stroja za peskanje. Pri sestopu s tega elementa pa je tožniku spodrsnilo, omahnil je in je padel na tla z višine okoli dva metra. V škodnem dogodku je utrpel prelom velike mnogo

ogeljne kosti levo brez premika, prelom kosti glavačice levo brez premika, prelom glavice desne koželjnice s premikom, razpočno rano nad desno obrvjo, pretres možganov in odrgnino levega kolena, poleg tega pa se je pri njem razvila tudi duševna motnja. Sodišče prve stopnje je ugotovilo subjektivno odškodninsko odgovornost tožene stranke, saj je zaradi opustitve varnostnih ukrepov in nadzora nad delom tožnika prišlo do nezgode, v kateri se je tožnik poškodoval. Ta škoda pa je nastala in izvira iz nedopustnega ravnanja zavarovanca tožene stranke, zato je podana krivdna odškodninska odgovornost zavarovanca tožene stranke za škodo nastalo tožniku v skladu s 179. členom ZDR-1, ter 131. in 135. členom OZ. Sodišče je ugotovilo, da je tožnik z 10 % soprispeval k nastanku zatrjevane škode. Tožniku bi namreč moralo biti znano, da mora pri delu na višini uporabljati varovalno opremo, z uporabo katere bi nesrečo lahko preprečil. O višini nepremoženjske škode je odločilo na podlagi izvedenih dokazov in sicer izpovedbe tožnika, njegove zdravstvene dokumentacije in na podlagi mnenj obeh izvedencev. Tožniku je iz naslova telesnih bolečin in neugodnosti med zdravljenjem od zahtevanih 25.000,00 EUR prisodilo 15.000,00 EUR, za strah od zahtevanih 2.000,00 EUR 1.500,00 EUR, za skaženost od zahtevanih 1.500,00 EUR 200,00 EUR in za psihične bolečine zaradi zmanjšanja življenjskih aktivnosti od zahtevanih 25.000,00 EUR 13.000,00 EUR. Skupaj je tako tožniku prisodilo 29.700,00 EUR. Ta znesek pa je znižalo za 10 % ugotovljeni soprispevek tožnika. Sodišče prve stopnje je ugotovilo, da se je tožnik zaradi posledice nezgode zdravil od 9. 1. 2012 do 19. 9. 2012 in je v tem času trpel številne neugodnosti med zdravljenjem ter bolečine. Utrpel je sekundarni strah, ostala mu je 3 centimetre dolga in 3 milimetre široka brazgotina nad desno obrvjo. Izvedenci so ugotovili tudi splošno zmanjšanje življenjskih aktivnosti in delovnih zmožnosti. Sodišče prve stopnje je odločilo tudi še o ugovoru zastaranja tožene stranke in je ugotovilo, da tožbeni zahtevek tožeče stranke ni zastaral, ker je bil vložen znotraj triletnega zastaralnega roka, kar je v skladu s prvim in drugim odstavkom 352. člena OZ. Sodišče prve stopnje je še ugotovilo, da je tožena stranka pasivno legitimirana. Delavec po določbi prvega odstavka 3. člena ZVZD ni le oseba, ki pri delodajalcu opravlja delo na podlagi pogodbe o zaposlitvi, temveč se kot delavca v smislu tega zakona obravnava tudi oseba, ki na kakršnikoli drugi pravni podlagi opravlja delo za delodajalca. O pravnih stroških, nastalih na prvi stopnji je odločilo na podlagi uspeha v pravdi in je pri tem uporabilo določbo prvega in drugega odstavka 154. člena ZPP.

2. Zoper zavrnilni del zahtevka podaja pritožbo tožeča stranka. Za njo je na pritožbeni stopnji sporno še plačilo 26.770,00 EUR. Pritožbo podaja iz vseh pritožbenih razlogov iz člena 338 ZPP. Tožnik se pritožuje glede prisojenega soprispevka v višini 10 %, glede same višine prisojene odškodnine iz naslova nepremoženjske škode, saj je ta glede na intenzivnost same nezgode in hude posledice, ki jih je tožnik utrpel, upoštevajoč sodno prakso in izvedene dokaze v tem pravnem postopku, prisojena prenizko. Pritožuje se tudi glede odločitve o pravnih stroških. Po mnenju tožeče stranke je sodišče prve stopnje pri ugotavljanju soprispevka tožnika preseglo trditveno podlago tožene stranke, ker je tožena stranka uveljavljala tožnikov soprispevek pavšalno in je zatrjevala le, da naj bi bilo potrebno vzrok pri nesreči pri delu in škodni posledici iskati v neupoštevanju varnostnih navodil in postopkov s strani delodajalca in da naj bi tožeča stranka pri vezanju pletenice na del stroja, nerodno stopila z desno nogo na podstavku, v posledici česar je padla z okoli 1,5 metra višine na tla. Glede na takšne splošne trditve, sodišče prve stopnje sploh ne bi smelo upoštevati ugovora soprispevka tožeče stranke. Poleg tega pa je sodišče prve stopnje v previsoki meri odmerilo soprispevek tožnika. Glede višine nepremoženjske škode je tožnik mnenja, da je sodišče prve stopnje neutemeljeno zavrnilo tožnikov nadaljnji zahtevek iz vseh zahtevanih naslovov. Sodišče prve stopnje ni upoštevalo dejstva, da gre za zelo hud obseg poškodb, ki so pri tožniku pustile katastrofalne posledice. Sodišče prve stopnje bi zato za prestane in bodoče telesne bolečine in neugodnosti med zdravljenjem, moralo prisoditi celotno odškodnino v znesku 25.000,00 EUR. Sodišče prve stopnje je prisodilo tudi prenizko odškodnino iz naslova strahu ter iz naslova psihičnih bolečin zaradi zmanjšanja življenjskih aktivnosti. Tožnik je nesposoben in za svoje delo in ne more dobiti druge zaposlitve, težave ima praktično pri vseh domačih opravilih, močno je omejen in oviran pri njegovem družabnem življenju ter pri ukvarjanju s

prostočasnimi aktivnostmi. Sodišče prve stopnje je tudi v prenizkem znesku odmerilo odškodnino za duševne bolečine zaradi skazenosti, saj je pri tožniku prisoten kozmetični defekt v obliki 3 centimetre dolge in 3 milimetre široke brazgotine nad desno obrvjo in je izpolnjen objektivni pogoj za odmero odškodnine iz tega naslova. Tožnik bo vse posledice nezgode trpel še 27 let, kar je zelo dolga življenjska doba in bi zato sodišče prve stopnje moralo odmeriti celotno odškodnino. Mnenja je tudi, da je sodišče prve stopnje nepravilno uporabilo materialno pravo, ko tožniku ni priznalo celotnih priglašanih potnih stroškov prihoda na sodišče iz Bosne in Hercegovine ter pregleda pri sodnih izvedencih. Sodišče bi mu v tej zvezi moralo prisoditi kilometrino, saj je uporabljal svojo osebno vozilo, v višini 0,37 EUR. Predlaga, da se pritožbi ugodi in priglaša pritožbene stroške.

3. Zoper obsodilni del se pritožuje tožena stranka. Sodbo izpodbija v celoti iz vseh pritožbenih razlogov iz členov 338 ZPP. Po mnenju tožene stranke je sodišče prve stopnje zmotno razsodilo, da odškodninski zahtevek ni zastaral. Obseg nepremoženjske škode je bil znan dne 21. 6. 2012, ko je bilo zdravljenje zaključeno in stanje stabilizirano in se tožena stranka ne strinja, da je dne 19. 9. 2012 šteti za dokončano zdravljenje. Zdravljenje tožnika je bilo zaključeno z dnem zaključka bolniškega staleža - zavarovanec ima zoper odločitev ZZZS pravico do vložitev odškodninskega zahtevka, ker je bil med zdravljenjem poslan na delo. Zdravljenje je bilo zaključeno dne 23. 4. 2012, kot to izhaja iz izvida kirurga. Nadalje navaja, da tožena stranka ni pasivno legitimirana v predmetni zadevi. Zavarovanec tožene stranke ni bil izvajalec nevarne dejavnosti in tudi ni bil dolžan skrbeti za varnost dela delavcev družbe T. d.o.o. in zato mu ni moč očitati protipravnosti opustitve skrbi za varno delo tožnika. Delodajalec tožnika je bil dolžan vsakodnevno in za ves čas prisotnosti v delovnih prostorih družbe G. d.o.o., zagotoviti vodenje in nadzor nad delom svojih delavcev tako, da so ti vedeli, kdo jih vodi in dati ustrezna navodila za delo, ter jih nadzirati. Tožeča stranka je imela z družbo T. d.o.o. sklenjeno pogodbo o zaposlitvi, med navedeno družbo in zavarovancem tožene stranke pa je bila sklenjena pogodba o izvedbi del - storitev in pisni sporazum o ukrepih za zagotavljanje varstva pri delu. Zavarovanec tožene stranke ni opustil nobenih pogodbenih in zakonskih obveznosti, pri tem pa ni zanemariti, da ima delavec skladno z določbo 55. člena ZVZD-1 pravico delo odkloniti, če ni poskrbljeno za varnost pri delu, česar pa tožnik proti delodajalcu ni uveljavljal. Nato navaja glede temelja odškodninskega zahtevka, da ugotovitev prvostopnega sodišča, da je podana odškodninska odgovornost zavarovanca tožene stranke, ni pravilna in predstavlja nepopolno ugotovljeno dejansko stanje in je v nasprotju s podatki spisa. Tožniku je bilo znano, da mora pri delu na višini uporabljati varovalno opremo (varnostno čelado in varnostni pas). Tožeča stranka je imela pri delu na razpolago varnostni pas, ni pa znano ali so na segmentu stroja bila namensko predvidena mesta za pripenjanje, zato je razlog za poškodbo pripisati ravnanju tožnika samega, oziroma mu je pripisati soodgovornost k nastanku škodnega dogodka in sicer v višini 25 %, ki je utemeljena z neupoštevanjem ukrepov za zagotavljanje varnosti zdravja pri delu. Po pravilni ugotovitvi dejanskega stanja in pravilni uporabi materialnega prava bi naslovno sodišče moralo ugotoviti, da ni podana odgovornost zavarovanca tožene stranke oziroma tožene stranke in bi moral biti zahtevek v celoti zavrnjen. Pritožbo podaja tudi glede višine tožbenega zahtevka in sicer glede pravične denarne odškodnine. Sodišče prve stopnje ne bi smelo iz naslova bolečin in neugodnosti med zdravljenjem prisoditi tožniku višjo odškodnino nad 8.000,00 EUR. Prav tako bi sodišče prve stopnje iz naslova psihičnih bolečin zaradi zmanjšanja življenjske aktivnosti lahko prisodilo odškodnino le v znesku 10.000,00 EUR. Depresivne motnje, ki se bodo po mnenju sodišča v primeru brezposelnosti kronificirale, se ne morejo naprtiti zavarovancu tožene stranke. Zdravljenje je bilo uspešno in funkcionalno, rezultat je bil dober. Po njenem mnenju je primerna odškodnina za nepremoženjsko škodo v višini 14.775,00 EUR. Predlaga, da se pritožbi ugodi in priglaša pritožbene stroške.

4. Pritožba je bila vročena nasprotnim strankama in tožeča stranka je odgovorila na pritožbo tožene stranke. V odgovoru na pritožbo pa tožeča stranka predlaga, da se pritožba tožene stranke zavrne. V odgovoru navaja,

da je sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo, da je tožena stranka pasivno legitimirana v tem sporu. Sodišče prve stopnje je v tej zvezi pravilno ugotovilo, da je bil zavarovanec tožene stranke, v obravnavanem primeru tožnikov dejanski delodajalec, saj je tožnik kljub sklenjeni pogodbi o zaposlitvi z drugim delodajalcem, delo v konkretnem primeru opravljal za zavarovanca tožene stranke. Iz sporazuma med T. d.o.o. in G. d.o.o. izhaja, da je po omenjenem sporazumu izvajalec družba T. d.o.o. in da je družba G. d.o.o. naročnik, pri čemer se je z omenjenim sporazumom podjetje G. d.o.o. zavezalo, da bodo v celotni proizvodnji veljale enotne zahteve glede varnosti zdravja pri delu za vse delavce, pri čemer je družba T. d.o.o. za svoje delavce dolžna zagotoviti usposabljanje, zdravniške preglede in varovalno opremo. Tako iz sporazuma izhaja, da se pod pojmom "vsi delavci", upoštevajo tako delavci družbe G. d.o.o., kakor tudi delavci družbe T. d.o.o. pod pogojem, da opravljajo delov v proizvodnih prostorih podjetja G. d.o.o. G. d.o.o. je bil naročnik in glavni izvajalec. Zavarovanec tožene stranke je tako bil v danem primeru dejanski delodajalec, saj je bil nosilec dejavnosti in naročnik del, bil je tudi dejanski izvajalec posla, prav tako pa se je delo opravljal v njegovih proizvodnih prostorih in pod njegovim nadzorom ter v njegovem interesu, zaradi česar je bil dolžan poskrbeti za ustrezno organizacijo dela na delovišču in za nadziranje del in ima zato zavarovanec položaj delodajalca v smislu določb ZVZD. V zvezi s pritožbenimi navedbami tožene stranke, da naj bi imel delavec skladno z določbo 55. člena ZVZD-1 pravico odkloniti delo, če ni poskrbljeno za varnost pri delu, česar tožnik v danem primeru ni uveljavljal, tožnik v prvi vrsti ugovarja prekluzijo, saj tovrstnih navedb toženka tekom postopka na prvi stopnji ni podala in jih prvič uveljavlja šele v tej pritožbi. Sodišče prve stopnje je tudi pravilno ugotovilo, da zahtevki ni zastaral. Izvedenec medicinske stroke je pojasnil, da je bilo zdravljenje tožnika zaključeno dne 19. 9. 2012, ko je opravil zadnji pregled pri plastičnem kirurgu, saj je bilo šele takrat jasno, da zdravljenje ne bo več prineslo napredka in kar so takrat tožniku tudi pojasnili in je torej tožnik za obseg škode izvedel šele po zadnjem opravljenem pregledu z dne 19. 9. 2012. Izvedenec je ob tem tudi pojasnil, da je zdravljenje končano, ko so izčrpane vse možnosti izboljšanja stanja s postopki terapije in ko je to bolniku pojasnjeno in je zdravljenje prenehalo, to se je pri tožniku zgodilo šele dne 19. 9. 2012. Glede temelja je sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo, da je do škodnega dogodka pripeljala opustitev zavarovanca tožene stranke v smislu zagotavljanja varnega dela. Zavarovanec kot dejanski delodajalec, tožnika ni ustrezno strokovno usposobil v skladu s prvim odstavkom 5. člena ZVZD-1, ni poskrbel za varno delovno okolje v skladu z 19. členom ZVDZ-1, ni poskrbel za ustrezno usposabljanje delavca za varno delo v skladu s sprejetim sporazumom z družbo T. d.o.o. in v skladu z 38. členom ZVDZ in ni poskrbel za nadzor nad delom. Zaradi teh opustitev zavarovanca tožene stranke, tožnik ni bil ustrezno usposobljen za varno delo pri opravljanju opravila, prestavljanja težkih kovinskih segmentov stroja za peskanje z dvigalom, pri delu pa tudi ni bil ustrezno nadzorovan. Odločitev sodišča prve stopnje, da je v danem primeru podana krivdna odškodninska odgovornost zavarovanca tožene stranke za tožniku nastalo škodo, je tako v celoti pravilna. V zvezi s pritožbenimi navedbami tožene stranke, da naj bi tožnik sam, s svojim ravnanjem povzročil nastalo nezgodo, ker ni upošteval ukrepov za zagotavljanje varnosti in zdravja pri delu, ker ni uporabljal navezovalnih sredstev, ki ščitijo pred padcem v globino, tožeča stranka ugovarja prekluzijo, saj tovrstnih navedb toženka tekom postopka na prvi stopnji ni podala in jih prvič podaja šele v pritožbi. Mnenja je tudi, da je ugovor višjega soprispevka tožnika neutemeljen. Ugovor tožene stranke glede soprispevka je bil namreč le pavšalen in zato soprispevka sodišče prve stopnje sploh ne bi smelo ugotoviti. Tožena stranka tudi neutemeljeno in pavšalno zatrjuje, da je odškodnina iz naslova nepremoženjske škode, to je iz naslova pretrpelih telesnih bolečin in neugodnosti ter duševnih bolečin zaradi zmanjšanja življenjskih aktivnosti, odmerjena v previsokem znesku. Pri tem tožena stranka ne navede nobenega konkretnega primera, s katerim bi podprla te svoje trditve. Po mnenju tožeče stranke je celotna odškodnina prisojena v prenizkem znesku in zato pritožba tudi v tem delu ni utemeljena. Zato predlaga, da se pritožba tožene stranke zavrne kot neutemeljena in priglašja pritožbene stroške.

5. Pritožbi nista utemeljeni.

6. Tožena stranka najprej v pritožbi izpostavlja vprašanje zastaranja in je mnenja, da je sodišče prve stopnje v zvezi z ugotavljanjem in reševanjem tega vprašanja napačno ugotovilo dejansko stanje in zmotno uporabilo materialno pravo. Po mnenju pritožbe se je tožniku zdravstveno stanje ustalilo do te mere, da je bilo mogoče opredeliti višino škode in zanesljivo predvideti tudi morebitno bodočo škodo, že dne 21. 6. 2012, kot to izhaja tudi iz odločbe ZZZZS z dne 10. 5. 2012, iz katere izhaja, da je od tega dne dalje bil tožnik zmožen za delo. Po mnenju tožene stranke je tako obseg nepremoženjske škode bil znan 21. 6. 2012, ko je bilo zdravljenje zaključeno in stanje stabilizirano. Da je bilo zdravljenje tožnika zaključeno izhaja tudi že iz izvida kirurga z dne 23. 4. 2012, ko je priporočil nošenje mobilizacije še dva meseca in nato vrnitev na delovno mesto. Pritožba v tem delu ni utemeljena, kajti sodišče prve stopnje je na podlagi mnenja sodnega izvedenca, ki je pojasnil, da je zdravljenje končano, ko so izčrpane vse možnosti izboljšanja stanja s postopki terapije, in ko to bolniku pojasnijo in z zdravljenjem prenehajo, pravilno zaključilo, da je dan zaključka zdravljenja tožnika, ko se je tožnikovo stanje stabiliziralo do te mere, da mu je bilo znano, da nadaljnje zdravljenje ne bi prineslo dodatnih rezultatov, dne 19. 9. 2012. Ob upoštevanju tega datuma in datuma vložitve tožbe, to je 6. 7. 2015, je sodišče pravilno zaključilo, da je tožnik tožbeni zahtevek uveljavljal pravočasno. Zaradi ugovora zastaranja je sodišče prve stopnje izvedencu medicinske stroke postavilo določno vprašanje o tem, kdaj je bilo zdravljenje zaključeno. Izvedenec pa je pojasnil, da je bilo zdravljenje zaključeno dne 19. 9. 2012 in je pojasnil, da je tožnika dne 6. 9. 2012, osebna zdravnica napotila na nadaljnje zdravljenje. Pri travmatologu in plastičnem kirurgu so mu določili datum pregleda 14. 9. 2012 in dne 19. 9. 2012. Sodišče prve stopnje je odgovorilo na navedbe tožene stranke, da je bilo zdravljenje zaključeno še preden se je tožnik udeležil teh pregledov, vendar je sodni izvedenec glede teh pomislekov tožene stranke pojasnil, da je bilo šele po opravljenih pregledih jasno, da zdravljenje ne bo več prineslo napredka, kar so tožniku tudi pojasnili, šele po tem pa ga je osebna zdravnica obvestila o zaključku zdravljenja in ga je napotila na invalidsko komisijo. Tožnik je res bil v staležu bolnih od 9. 1. 2012 do odločbe ZZZZS, vendar zaključka zdravljenja ni mogoče enačiti s staležem bolnih, kajti zdravljenje je končano kot je to mnenja sodni izvedenec, ki je pojasnil, da je zdravljenje končano, ko se izčrpajo vse možnosti izboljšanja stanja s postopki terapije in, ko to bolniku pojasnijo in z zdravljenjem prenehajo. Iz mnenja izvedenca pa je razvidno, da se je tožnik zdravil od 9. 1. 2012 do 19. 9. 2012. Dne 6. 9. 2012 je osebna zdravnica tožnika napotila na nadaljnje zdravljenje, ker zdravljenje tega dne še ni bilo zaključeno. Šele po tistem, ko je tožnik bil na obeh pregledih dne 14. 9. 2012 in 19. 9. 2012, ga je osebna zdravnica obvestila o zaključku zdravljenja in ga je napotila na invalidsko komisijo. Tega dne je bilo zdravljenje prenehano in pravilen je zaključek sodišča prve stopnje, da je bil takrat obseg nepremoženjske škode znan in je v skladu s 337. členom OZ zastaranja nastopilo, ko je iztekel zadnji dan z zakonom določenega časa. Zastaralni rok ne začne teči že od dne škodnega dogodka, pač pa od dne, ko je bil obseg nepremoženjske škode v celoti znan. Ugovor zastaranja tako ni utemeljen in tudi ne pritožba v zvezi s tem vprašanjem, ki ga je pravilno rešilo sodišče prve stopnje.

7. Vprašanje pasivne legitimacije je za toženo stranko v predmetni zadevi še vedno sporno vprašanje in sicer, ali je delodajalec pri zagotavljanju dela (katerega pravni položaj je urejen v določbah 59. do 56. člena ZDR-1) tudi delodajalec, ki odgovarja za škodo na delu ali v zvezi z delom. Tožena stranka v pritožbi trdi, da v predmetni zadevi zavarovanec tožene stranke ni bil izvajalec nevarne dejavnosti in tudi ni bil dolžan skrbeti za varnost dela delavcev v družbi T. d.o.o. in tako zavarovancu tožene stranke ni mogoče očitati protipravnosti opustitve takšne skrbi. Pritožba v tem delu ni utemeljena, kajti na to vprašanje, izpostavljeno tekom postopka na prvi stopnji, je pravilno odgovorilo sodišče prve stopnje in je to tudi obrazložilo v točkah 14. in 15. obrazložitve sodbe. Sodišče je v zvezi z ugovorom pasivne legitimacije ugotavljalo, kdo je organiziral delovni proces in kdo je odgovarjal za nadzor glede varnosti pri delu za delavce v konkretnem primeru, po čigavih navodilih in pod čigavim nadzorom je tožnik dela dejansko opravljal, na kakšen način je to delo opravljal in od koga je za delo prejemal plačilo, upošteva opravljene ure dela. Ugotovilo je, da je to bil zavarovanec tožene stranke in zato pritožba v tem delu ni utemeljena.

Sodišče prve stopnje je ugotovilo, da je za vsakodnevni nadzor nad delavci bil zavezan izvajalec del, to je zavarovanec tožene stranke. Zavarovanec tožene stranke se je namreč zavezal v pogodbi, da bodo v celotni proizvodnji veljale enotne zahteve glede varnosti in zdravja pri delu za vse delavce, pri čemer se pod pojmom vsi delavci upoštevajo tako delavci, zaposleni pri zavarovancu tožene stranke, kot tudi delavci, zaposleni pri družbi T. d.o.o., če opravljajo delo v proizvodnjih prostorih zavarovanca tožene stranke. Zavarovanec tožene stranke se je poleg tega zavezal pred začetkom dela, izvajalčeve delavce tudi poučiti o specifikah, s področja varnosti dela v njegovi proizvodnji. Delo se je opravljalo tako, da so delavci opravljali dela v prostorih zavarovanca tožene stranke v T., kjer so jim delo odredili zaposleni pri zavarovancu tožene stranke. Delavcem je vsakodnevno delo odredil D. R., vodja proizvodnje pri zavarovancu tožene stranke. Tako je bilo tudi na dan škodnega dogodka, ko je delo odredil D. R. Ta delavec je potrdil, da je tožniku odredil delo, kar potrjuje tudi, da je bilo tožniku delo vsakodnevno odrejeno s strani zaposlenih pri zavarovancu tožene stranke. Družba G. d.o.o., to je zavarovanec tožene stranke je preko družbe T. d.o.o. delavce tudi plačala in sicer tako, da je denar za plačilo nakazala družbi T. d.o.o., upošteva ure dela, ki jih je tožnik tistega meseca opravil, družba T. d.o.o. pa je nato plačilo nakazala delavcu. Način obračuna ur dela, ki jih je opravil delavec, je zavarovanec tožene stranke ugotavljal s pomočjo osebnega sistema. Sodišče je sledilo tudi izpovedi tožnika, da so nadzor nad delavci opravljali zaposleni pri zavarovancu tožene stranke. Sodišče je tako pravilno ugotovilo dejansko stanje, da je ne glede na sklenjeno pogodbo o zaposlitvi tožnika in dogovor družbe T. d.o.o. in zavarovanca tožene stranke v pogodbi o izvedbi dela – storitve in v pisnem sporazumu o ukrepih za zagotavljanja varstva pri delu, formalnopravni delodajalec tožnika, zavarovanec tožene stranke. Družba T. d.o.o. je zavarovancu tožene stranke delavce posodila, zavarovanec tožene stranke pa je nato kot neformalni, vendar dejanski delodajalec, delavcem odredil delo in ga vsakodnevno konkretiziral, skrbel je za koordinacijo in način izvajanja dela ter za delo, pa tudi uporabo ustreznih varnostnih ukrepov in je delo nadziral. Za opravljeno delo je poskrbel tudi za plačilo tožnika. Te okoliščine, katere je pravilno ugotovilo sodišče prve stopnje kažejo na to, da je imelo razmerje med tožnikom in zavarovancem tožene stranke z vidika delavca vse znake delovnega razmerja in ima zato položaj dejanskega delodajalca. To je potrdil tudi sodni izvedenec za varstvo pri delu, ki je v izvedenskem mnenju z dne 29. 6. 2018 pojasnil, da je bilo dejansko stanje v obliki najema delovne sile, saj izvajalec družba T. d.o.o. ni imela odgovorne osebe, ki bi vodila, odredila in nadzirala delo. Družba T. d.o.o. kljub sklenjeni pogodbi o zaposlitvi ni imela nikakršnih pristojnosti dajanja navodil in nadziranje tožnika, saj je to počel izključno zavarovanec tožene stranke. Tudi dejstvo, da je imela družba T. d.o.o. in s tem tudi tožnik možnost brezplačne souporabe delovnih prostorov zavarovanca tožene stranke, ne spremeni pravih zaključkov sodišča prve stopnje, saj je iz izpovedb tožnika in vseh zaslišanih prič jasno razvidno, da prostorov zavarovanca tožene stranke niso uporabljali zgolj delavci družbe T. d.o.o., temveč so bili v njih vsakodnevno prisotni zaposleni pri zavarovancu tožene stranke, ki so te prostore še vedno smatrali kot lastne delovne prostore. Ker je tudi v smislu pravil varstva pri delu predstavljal tožnikovega delodajalca zavarovanec tožene stranke, je sodišče prve stopnje sprejelo pravilno ugotovitev, da je odškodninska odgovornost zavarovanca tožene stranke podana, saj je imelo podjetje G. d.o.o. pri toženi stranki kot dejanski delodajalec tožnika zavarovano civilno odgovornost in glede na takšno obrazložitev sodišča prve stopnje, so tako neutemeljene pritožbene navedbe tožene stranke, da zavarovanec ni opustil nobenih pogodbenih in zakonskih obveznosti. Iz samih odgovornih navedb tožene stranke pa ne izhaja, da bi le-ta navajala, da je imel tožnik po določbi 55. člena ZVZD-1 možnost delo odkloniti, če ni poskrbljeno za varnost pri delu. Tožnik tega pri delodajalcu ni uveljavljal, temveč je vse do škodnega dogodka nadaljeval z delom (člen 337 ZPP). Neutemeljena je tudi pritožbena navedba, da je nepravilen zaključek sodišča prve stopnje, da okoliščine konkretnega primera kažejo, da je imelo razmerje med tožnikom in zavarovancem tožene stranke značaj delovnega razmerja in da je imel zavarovanec tožene stranke položaj dejanskega delodajalca. Na podlagi vseh okoliščin skupaj ni mogoče oceniti, da je bila družba T. d.o.o. delodajalec in tista, ki je edino odgovorna za nastali škodni dogodek, saj je bila zadolžena za varstvo in zdravje delavcev pri delu in je bil zato ugovor tožene stranke glede pasivne legitimacije neutemeljen. Tudi iz sodne prakse¹ izhaja,

da po določbi prvega odstavka 3. člena ZVZD delavec, ni le oseba, ki pri delodajalcu opravlja delo na podlagi pogodbe o zaposlitvi, pač pa se kot delavec v smislu tega zakona šteje tudi oseba, ki na kakršnikoli drugi podlagi opravlja delo za delodajalca. V konkretnem primeru je bil tožnikov delodajalec v smislu delovnopравnih predpisov podizvajalec, v smislu pravil o varstvu pri delu pa izvajalec del.

8. Neutemeljena je tudi pritožba v delu, ko izpodbija, da ni podan temelj tožbenega zahtevka in da je ugotovitev sodišča prve stopnje, da je podana odškodninska odgovornost zavarovanca tožene stranke nepravilna in to predstavlja nepopolno ugotovitev dejanskega stanja. Dejstvo, da tožnik ni uporabljal varnostne čelade in varnostnega pasu, je sodišče prve stopnje upoštevalo kot soprispevek tožnika k nastanku škodnega dogodka. Glede možnosti spenjanja varnostnega pasu na stroj, na katerem je delal tožnik, je sodišče prve stopnje ugotovilo, da je takšne trditve tožena stranka podala prepozno, po koncu prvega naroka za glavno obravnavo in zato sodišče teh navedb tožene stranke v skladu s šestim odstavkom 286. člena ZPP ni upoštevalo (glej obrazložitev v točki 5. obrazložitve sodišča prve stopnje). Sodišče prve stopnje pa je ugotovilo, da delavci zavarovanca tožene stranke niso bili ustrezno strokovno usposobljeni za opravilo katerega je izvajal tožnik, kar je pomembno pri presoji krivdne odgovornosti zavarovanca tožene stranke. Tožnik je izpovedal, da mu nihče, zaposlen pri zavarovancu tožene stranke ni nikoli pokazal ali povedal, kako naj se ti segmenti pripenjajo pri transportu. Nihče ga tudi ni opozoril, da naj bi delo opravljal nepravilno. Delavci pri zavarovancu tožene stranke niso imeli imenovane osebe, ki bi bila odgovorna za varnost in tožnik ni bil dovolj usposobljen za delo pri drugem delodajalcu – naročniku, saj so njegovi delovni postopki specifični in gre za drugo delovno okolje, ki ga delavec ne pozna. Sodišče prve stopnje je ugotovilo, da je šlo za pomanjkljivo usposabljanja delavcev za konkretno delo v drugem delovnem okolju in za neustrezen nadzor nad izvajanjem varnostnih ukrepov. Tožnik ob prihodu na delo pri zavarovancu tožene stranke ni bil deležen nobenega posebnega izobraževanja in ni bil poučen o nobenih dodatnih varnostnih ukrepih, ki bi se jih naj pri svojem delu posluževal, le oprava izpita iz varnosti pri delu pri družbi T. d.o.o. še ne dokazuje, da je bil tožnik dejansko usposobljen za opravljanje premikanja težkih kovinskih segmentov strojev in poučen o potrebnih varnostnih ukrepih pri opravljanju tega dela s povečanjem tveganja. Pri opravljanju dela tudi ni bil deležen nobenega nadzora. Vodja proizvodnje D. R. se je sicer še nahajal v prostorih zavarovanca tožene stranke, vendar je bil v času škodnega dogodka v svoji pisarni, kar kaže na to, da je sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo, da tožnika ni nihče nadzoroval pri konkretnem opravljanju dela. Zavarovanec tožene stranke tako v skladu s sporazumom z družbo T. d.o.o. kot tudi v skladu z 38. členom ZVZD-1 ni poskrbel za nadzor nad delom, prav tako zavarovanec tožene stranke kot dejanski delodajalec ni ustrezno strokovno usposobil svojih delavcev skladno s prvim odstavkom 5. člena ZVZD-1, v skladu s katerim bi moral zagotoviti varnost in zdravje delavcev v zvezi z delom in izvajati ukrepe, potrebne za zagotovitev varnosti in zdravja delavcev po 19. členu ZVZD-1, ki določa, da mora delodajalec poskrbeti za varno delovno okolje. Zaradi teh, opisanih opustitev zavarovanca tožene stranke, tožnik kljub usposabljanju, za zdravje in varstvo pri delu ni bil ustrezno usposobljen in ni bil usposobljen za varno delo pri opravljanju opravila prestavljanja težkih kovinskih segmentov stroja za peskanje, pri delu pa tudi ni bil ustrezno nadzorovan in je zato to delo opravljal nepravilno brez uporabe odra in zaščitnih sredstev (čelada, sredstvo za pripenjanje). Te opustitve pa so v vzročni zvezi s tem, da je tožnik nepravilno opravljal svoje delo premestitve težkega bremena in se je v posledici nepravilne oprave dela, katero je nepravilno izvajal tudi zaradi pomanjkanja nadzora, telesno poškodoval. Zato so neutemeljene pritožbene trditve tožene stranke, da bi se tožeča stranka lahko izognila nesreči, v kolikor bi spoštovala in izvajala ukrepe za zagotavljanje varnosti in zdravja pri delu, ker teh konkretnih navodil sploh ni dobil, kot je to ugotovilo sodišče prve stopnje. Tožeča stranka je delala na višini okoli 2 m in ni bila poučena s pravili iz varnosti pri delu in sicer za uporabo osebno varovalne opreme in delovnega odra, ki je predpisana za delo na višini. Tako ni mogoče v konkretnem primeru pripisati razloge za poškodbo tožnika v njegovem ravnanju oziroma mu pripisati višjo soodgovornost k nastanku škodnega dogodka, kot je to ugotovilo sodišče prve stopnje. Pritožba v zvezi s soprispevkom zgolj pavšalno navaja, da

bi sodišče prve stopnje moralo upoštevati soprispevek v višini 25 %. Sodišče prve stopnje je namreč te trditve, da tožnik ni upošteval ukrepov za zagotavljanje varnosti pri delu, da ni uporabil varovalne opreme, zaščitne čelade in varnostnega pasu, upoštevalo pri določitvi soprispevka, tožena stranka pa ne pojasni zakaj bi sodišče prve stopnje moralo podeliti večji procent soprispevka tožeči stranki. Sodišče prve stopnje je pri prisoji višine soprispevka tožnika upoštevalo dejstvo, da tožnik s pravilnim načinom pripenjanja segmentov na dvigalo ni bil seznanjen, zaradi česar se je zatekel k opravljanju opravil na nepravilen način. Teh ugotovitev pritožba ne izpodbija, zato je pravilna ocena sodišča prve stopnje, da je zavarovanec tožene stranka krivdno odgovoren za nastalo škodo v višini 90 %, soprispevek tožnika k nastanku zatrjevane škode pa znaša 10 %.

9. Glede na obrazloženo je neutemeljena tudi pritožba tožnika samega glede izpodbijane odločitve sodišča prve stopnje o obstoju soprispevka in o njegovi višini. Sodišče prve stopnje je pravilno ocenilo, da je tožnik soprispeval k nastanku škodnega dogodka iz razloga, ker je stopil na poševno površino kovinskega segmenta stroja in ker ni uporabljal ustrezne varnostne opreme in v tej zvezi sodišče prve stopnje ni preseglo trditvene podlage tožene stranke glede uveljavljanja soprispevka tožnika k škodnega dogodka. Tožena stranka je ugovarjala soprispevek, katerega je utemeljevala s tem, da naj bi bilo potrebno vzrok nesreče pri delu in za škodni dogodek iskati v neupoštevanju varnostnih navodil in postopkov, podanih s strani delodajalca in da je tožeča stranka nerodno stopila z desno nogo na segment, v posledici česar je padla za okoli 1,5 m višine na tla. Neupoštevanje varnostnih navodil in postopkov s strani tožnika je ugotovilo sodišče prve stopnje na podlagi mnenja izvedenca iz varstva pri delu. Po tistem, ko je izvedenec podal svoje mnenje je tožena stranka glede na to, da je šlo za informativni dokaz dopolnila svoje navedbe in je navedla, da naj sodišče ugotovi soodgovornost tožeče stranke, ki jo utemeljuje z neupoštevanjem ukrepov za zagotavljanje varnosti in zdravja pri delu, to je neuporabo varovalne opreme – zaščitne čelade in neuporabo varnostnega pasu. Tožeča stranka se je morala in mogla zavedati, da bi morala uporabljala navezovalna sredstva, ki ščitijo pred padcem v globino (glej list. št. 192 spisa). Tako pritožba tožnika v tem delu, ko očita sodišču prve stopnje, da je storilo kršitev iz 7. točke drugega odstavka 339. člena ZPP, ni utemeljena. Tudi tožeča stranka je na podlagi tega informativnega dokaza, dopolnila svoje navedbe in upoštevanje enakosti "orožij" obeh pravnih strank, se izkaže, da sodišče prve stopnje ni storilo očitane bistvene kršitve določb pravnega postopka. Sodišče prve stopnje je pri odločitvi o soprispevku, upoštevalo vse ugotovljene okoliščine in je tudi upoštevalo mnenje izvedenca iz varstva pri delu. Sodišče prve stopnje je namreč ugotovilo, da bi zato, ker je opravil usposabljanje iz varnosti pri delu pri družbi T. d.o.o., moral vedeti, da mora pri delu na višini uporabljati varovalno opremo, z uporabo katere bi nesrečo lahko preprečil. Ker pa tožnik s pravilnim načinom pripenjanja segmenta na dvigalu ni bil seznanjen, zaradi česar se je zatekel k opravljanju in popravilu na tak način, kot se ga je lotil, je s tem svojim ravnanjem prispeval k nastanku škode, vendar ne v večji meri kot z 10 %, glede na številne, s strani sodišča prve stopnje ugotovljene kršitve dejanskega delodajalca, kot je vse to obralozloženo v sodbi sodišča prve in druge stopnje. Sodišče prve stopnje je tako v tem delu pravilno uporabilo določbo člena 171 OZ in pritožbi tožeče in tožene stranke v zvezi z ugotovitvijo sodišča prve stopnje o soprispevku in o njegovi višini nista utemeljeni.

10. Obe pravdni stranki podajata pritožbo tudi glede višine prisojene nepremoženjske škode. Za toženo stranko je pritožbeno sporna višina odškodnine, prisojena za telesne bolečine in neugodnosti med zdravljenjem in za psihične bolečine zaradi zmanjšanja življenjskih aktivnosti. Za tožečo stranko pa je sodišče prve stopnje v celoti prisodilo odškodnino v prenizkem znesku. Neutemeljene so pritožbene navedbe tožeče stranke, da je tožnik v posledici poškodbe utrpel katastrofalno škodo ter, da gre za zelo hud obseg poškodb. Takšne ugotovitve iz sodbe sodišča prve stopnje ne izhajajo in tudi nimajo opore v obeh izvedenskih mnenjih. Sodišče prve stopnje je v celoti povzelo izpoved tožnika in pa mnenje izvedenca dr. D. pri subjektivizaciji višine nepremoženjske škode iz naslova telesnih bolečin in neugodnosti med

zdravljenjem. Sodišče prve stopnje je ugotovilo stopnjo bolečin in neugodnosti zaradi z zdravljenjem in da bodo pri tožniku še vedno prisotni simptomi postkomocijskega sindroma, kar se kaže tudi v obliki popoškodbenega glavobola in vrtoglavice. Tožnik v pritožbi priznava, da je sodišče prve stopnje pravilno, v sodbo povzelo vse dejanske ugotovitve glede telesnih bolečin in neugodnosti med zdravljenjem kot jih je navedel tožnik in izvedenec, vendar pa je po mnenju tožnika sodišče prve stopnje vse to preizko denarno ovrednotilo. Sodišče prve stopnje je zaključilo, da je ob upoštevanju stopnje in trajanja prestanih telesnih bolečin in številnih neugodnosti v zvezi z zdravljenjem ter dejstva, da bo tožnik tudi v prihodnosti nezmožen dvigovanja težjih bremen in določenih opravil z rokami, upošteva tudi starost tožnika ob škodnem dogodku 51 let ter dobo, v kateri bo ob doživetju v povprečju življenjske dobe moških še moral trpeti bolečine, ki so mu ostale kot trajne posledice, in je zato tožniku iz naslova prestanih telesnih in bodočih telesnih bolečin in neugodnosti med zdravljenjem, prisodilo pravično denarno odškodnino v višini 15.000,00 EUR. Ta višina je tudi za sodišče druge stopnje sprejemljiva in zato pritožbi tožeče in tožene stranke v tem delu nista utemeljeni. Takšna odškodnina je tudi prisojena v primerljivi višini, z že prisojenimi odškodninami za podobne primere². Tudi pritožba tožene stranke je v zvezi s prisojo odškodnin iz naslova bolečin in neugodnosti med zdravljenjem neutemeljena, saj tožena stranka v pritožbi zgolj pavšalno navaja, da je po njenem mnenju sodišče presodilo previsoko odškodnino iz tega naslova in da bi mu šla odškodnina kvečjemu v znesku 10.000,00 EUR, pri čemer tožena stranka sama priznava, da je tožeča stranka prestala veliko neugodnosti.

11. Tožeča stranka izpodbija tudi višino prisojene odškodnine iz naslova strahu. Pritožba v tej zvezi ni utemeljena, kajti tožnik je namreč glede na mnenje izvedenca, specialista kirurga prestajal sekundarni strah in strah za izid zdravljenja, ki je bil prisoten več kot štiri mesece in sicer hude intenzitete, da je bila potrebna pomoč psihiatra, kar pa še ne opravičuje glede na dobo trajanja sekundarnega strahu, da bi sodišče prve stopnje lahko prisodilo višjo pravično denarno odškodnino, kot jo je presodilo in sicer v znesku 1.500,00 EUR.

12. Tudi iz naslova skaženosti je sodišče prve stopnje prisodilo pravično denarno odškodnino in je pri tem pravilno uporabilo materialno pravo. Sodišče prve stopnje je namreč v neposrednem ogledu, z neposrednim zaznavanjem ob zaslišanju tožnika ugotovilo, da ima tožnik nad desno obrvjo brazgotino, ki je popolnoma enake barve kot preostala koža in da gre za brazgotino, ki je pri običajni pogovorni razdalji vidna le, če si pozoren nanjo in se pri mimiki ne deformira in je zato sodišče prve stopnje na podlagi mnenja izvedenca in na podlagi lastne zaznave pravilno prisodilo pravično denarno odškodnino iz tega naslova v znesku 200,00 EUR, ker ne gre za višjo stopnjo prestajanja psihičnih bolečin zaradi skaženosti, ki je sam tožnik s svojo izpovedjo tudi ni potrdil.

13. Sodišče prve stopnje je tudi prisodilo pravično denarno odškodnino iz naslova psihičnih bolečin zaradi zmanjšanja življenjskih aktivnosti. Sodišče prve stopnje je na podlagi izpovedbe tožnika in izvedenskih mnenj ugotovilo, da tožnik zaradi utrpelih poškodb doživlja tudi duševne bolečine, ker je postal nesposoben za svoje delo, drugega pa ne more dobiti. To potrjuje tako izvedenec medicinske stroke, kot tudi izvedenec psihiater. Izvedenec medicinske stroke je ugotovil, da so zmanjšane tožnikove splošne življenjske in delovne zmožnosti, saj je manj sposoben za različna dela, kjer je potrebna moč in natančnost v rokah ali možnost izvajanja ponavljajočih se gibov z zapestju in se ne more z zanesljivostjo opreti na nobeno roko, ne more prenašati bremen težjih od 10 kg in je manj sposoben za delo v mrazu. Postal je nespečen, težave je imel v družini, postal je napet, nervozen, prepirljiv, nepotrpežljiv in ne prenaša hrupa otrok ali družbe več ljudi. Tožnik je po zaključku kirurškega zdravljenja kot posledico škodnega dogodka pričel kazati znake depresivne motnje v sklopu prilagoditvene motnje z popoškodbenimi glavoboli in nevrotičnimi simptomi, ki so pogojeni z njegovo poškodbo in brezposelnostjo. Sodišče prve stopnje je tako ugotovilo, da so te motnje v

določeni zvezi tudi z njegovo poškodbo, glede brezposelnosti pa pravilno naveda tožena stranka, da te brezposelnosti in psihičnih bolečin zaradi tega, ni mogoče naprtiti k odškodninski odgovornosti tožene stranke, ki ni odgovorna za tožnikovo brezposelnost, kljub temu pa je sodišče prve stopnje dosodilo pravično denarno odškodnino tudi iz tega naslova in tudi v celoti gledano je odškodnina v konkretnem primeru prisojena po objektivnih merilih iz podobnih primerov za že prisojene primerljive odškodnine kot je to navedeno v opombi št. 1 sodbe sodišča druge stopnje. Zato obe pritožbi, ki zahtevata višjo oziroma nižjo prisajo pravične denarne odškodnino iz tega naslova, nista utemeljeni in je sodišče prve stopnje pravilno uporabilo določbe člena 179 in 182 OZ pri odmeri pravične denarne odškodnine iz naslova psihičnih bolečin zaradi zmanjšanja življenjskih aktivnosti.

14. Glede na obrazloženo se tako izkažeta obe pritožbi kot neutemeljeni. Sodišče prve stopnje je pravilno ugotovilo dejansko stanje, na tako ugotovljeno dejansko stanje je pravilno uporabilo vso, v sodbi citirano materialno pravo. Sodišče prve stopnje ni storilo očitanih bistvenih kršitev določb pravnega postopka kot jih očitata obe pravdni stranki kot pritožnici in kar je pojasnjeno in obrazloženo v zgornji obrazložitvi sodišča druge stopnje. Sodišču prve se tudi niso pripetile tiste bistvene kršitve določb pravnega postopka, na katere mora paziti sodišče druge stopnje po uradni dolžnosti (drugi odstavek 350. člena ZPP). Zato je sodišče druge stopnje ob uporabi določbe člena 353 ZPP obe pritožbi zavrnilo kot neutemeljeni in potrdilo sodbo sodišča prve stopnje.

15. Sodišče prve stopnje je tudi pravilno prisodilo tožeči stranki kot potrebne njene pravdne stroške in je pri tem pravilno uporabilo določila člena 155 ZPP. Sodišče prve stopnje je tožniku na podlagi 6. člena Pravilnika o povrnitvi stroškov v pravnem postopku pravilno priznalo potne stroške za vlak in tudi kilometrino, ker ni možnosti javnega prevoza in po 9. členu pravilnika o povrnitvi stroškov v pravnem postopku je pravilno prisodilo stroške za pregled pri sodnem izvedencu medicinske stroke v N. in sodnemu izvedencu psihiatru v M., v skupnem znesku 41,05 EUR. Odločitev sodišča druge stopnje je v tej zvezi sprejeta na podlagi določbe člena 365 ZPP.

16. Ker pravdni stranki s pritožbo nista uspeli, sami krijeta svoje stroške za pritožbi (prvi odstavek 154. člena ZPP v zvezi s členom 165 ZPP). Tožena pa mora tožeči stranki povrniti njene stroške za odgovor na njeno pritožbo, ker njena pritožba ni bila uspešna (prvi odstavek 154. člena ZPP). Tožeča stranka je priglasila stroške za odgovor na pritožbo v skupnem seštevku 810 točk, ker je utemeljeno v Odvetniški tarifi - OT, kar je ob vrednosti točke, skupaj z materialnimi stroški in z 22 % DDV znaša 604,78 EUR. Te stroške mora poravnati na način kot je to odločeno v točki II. izreka sodbe sodišča druge stopnje in v točki IV. izreka sodbe sodišča prve stopnje.

¹ Sklep VS RS II Ips 210/2020, sodba VS RS II Ips 207/2014 z dne 27. 8. 2015, ter druge odločbe Vrhovnega sodišča, npr. II Ips 347/2004, II Ips 438/2007, II Ips 861/2007, II Ips 659/2007.

² Sodbe in sklepi VS RS: II Ips 566/2005, II Ips 619/96, II Ips 441/99, II Dor 110/2011, II Ips 587/98, II Ips 366/2000 in II Dor 97/2010

Datum zadnje spremembe: 24.08.2020